

ženy v požadavcích v § 3 zák. č. 77/1935 Sb. z. a n. Dále nesmí tu býti některý z důvodů uvedených v § 6 uvedeného zákona, pro který nesmí býti koncese udělena. Musí tedy pro udělení koncese býti splněny všeobecné požadavky §§ 2 až 9 živnostenského řádu (§§ 2 až 9 živnostenského zákona) pro nastoupení živnosti vůbec co do svéprávnosti a žadatelova povolání nebo služby a svrchu dotčené zvláštní požadavky zákona č. 77/1935 Sb. z. a n. a zákona č. 81/1935 Sb. z. a n. Živnost autodopravní i nyní jest živností koncesovanou, ale v § 23, odst. 1 živn. ř. nejsou uvedeny živnosti dopravní, jmenované v § 15 č. 3 a 4 živn. ř., není tudíž k ní potřebí průkazu »zvláštní způsobilosti« v řečeném zákonném předpisu stanovené. Způsobilost v tomto smyslu nelze ovšem zaměňovati s průkazem způsobilosti řídití motorové vozidlo. Ale ani určité stáří (věk 24 let), ani státní občanství nejsou »zvláštní způsobilosti« ve smyslu § 341 ex. ř. a není jí ani »osobní spolehlivost« uvedená v § 3, písm. a) zák. č. 77/1935 Sb. z. a n., neboť řečená vlastnost má míti každá osoba, která se o koncesi uchází, třebaže nenabyla zvláštních odborných znalostí. Za nyní platného práva není tedy živnost autodopravní ani takovou živností koncesovanou, k jejímuž nabytí by bylo potřebí zvláštní způsobilosti, ale není ani živností řemeslnou, jež jsou v § 1 živn. ř. přesně vypočteny, a exekuce na ni nepodléhá proto ustanovení druhé věty, prvního odstavce, § 341 ex. ř. Ustanovení odstavce čtvrtého § 7 zákona ze dne 12. dubna 1935, č. 77 Sb. z. a n., podle něhož lze na živnost autodopravní vésti exekuci vnucenou správou nebo exekučním propachtováním koncese, určuje pouze způsob, jakým jest exekuci provésti, je-li podle platných zákonných ustanovení v konkrétním případě přípustná. Nezáleží tedy na tom, s kolíka pomocníky dlužník autodopravní živnost provozuje.

Čís. 15944.

Stát neručí za škodu způsobenou usmrcením aktivního vojáka při výkonu služby vojenské.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, Rv I 689/35.)

Proti žalobě na náhradu škody, vzniklé žalobci usmrcením jeho syna — aktivního vojína — prý při úpravě důstojnického tenisového hřiště, namítl žalovaný stát mimo jiné i nepřípustnost pořadu práva. Nižší soudy, nevyhověvše této námitce, ve věci samé žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Podle tvrzení žaloby obdržela technická rota pěšího pluku rozkaz, aby v sadech, přenechaných důstojnickému sboru posádky k užívání, vysekala několik stromů a žalobcovu synu bylo nařídáno, aby dohlédl na mužstvo, pověřené provedením této práce, při které byl odseknutou silnou větví udeřen do hlavy a usmrcen. Z uvedeného přednesu plyne, že šlo o výkon vojenský, k němuž byl syn žalobcův určen nadřízeným velitelem, a že z tohoto výkonu jest nárok na náhradu škody vyvozován. Jde tu tudíž o výkon veřejné moci

a proto nárok z něho odvozený není nárokem soukromoprávním, nýbrž veřejnoprávním. Nárok ten nelze posuzovati podle ustanovení občanského zákona, nýbrž platí o něm zvláštní ustanovení § 92 ústavní listiny, podle něhož odpovídá stát za škodu způsobenou nezákonným výkonem svých orgánů jen tehdy, když je tu zvláštní zákon, který mu takové ručení ukládá. Takový zvláštní zákon v oboru vojenské správy dosud vydán nebyl. Neodpovídá proto stát za škodu způsobenou osobami vojenskými, které konaly vojenskou službu. A o tom, že jde o vojenskou službu, nelze podle žalobcovy přednesu pochybovati. Není-li však stát za ně odpovědný, nemůže býti odsouzen k náhradě škody.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Žalobce dovozuje svůj nárok na náhradu škody proti státu ze zavinění orgánu vojenské správy, a to na základě jejich poměru k jeho synu jako aktivně slouživšímu vojínovi. Tento poměr zůstal veřejnoprávním a šlo při něm o výkon veřejné moci, i kdyby bylo pravda, že šlo o úpravu hřiště pro důstojníky, neboť i při takové práci byli vojíni ve službě veřejné, vojenské. Stát nelze proto činiti odpovědným za škodu, ať již škoda vzešla z toho, že vojínů k takovému výkonu nemělo býti vůbec užito, anebo z toho, že se vojenské osoby při onom výkonu dopustily zavinění. Správně tu poukázal odvolací soud k § 92 ústavní listiny.

Čís. 15945.

Odpovědnost advokáta.

Advokát, vystupující při sjednání tržové smlouvy o nemovitosti jako společný právní poradce obou stran, odpovídá za to, že opominul přiměřeně zabezpečiti splnění depuračního závazku. Činnost právního poradce se neomezuje jen na vyjádření smluvní vůle stran práva neznaných právní formou, nýbrž vyžaduje, aby též upozornil strany na újmy po případě jim hrozící.

(Rozh. ze dne 19. března 1937, Rv I 1515/35.)

Žalobkyně sjednala s Antonínem J-em směnnou smlouvu, podle níž Antonín J. jí postoupil do vlastnictví dům, zapsaný ve vložce č. 3 kat. území R., a žalobkyně postoupila Antonínu J-ovi do vlastnictví dům č. p. . . . v P. Při tom převzala žalobkyně hypoteky zajištěné na domě jí postoupeném. Naproti tomu převzal Antonín J. s domem jemu postoupeným hypoteku na něm váznoucí. Obě nemovitosti byly tedy směněny s tím, že pouze žalobkyně doplatila Antonínu J-ovi hotově Kč, čímž byly hodnoty mezi smluvci směňované vyrovnány. Řečenou směnnou smlouvu sdělával žalovaný jako společný právní zástupce obou stran. V době uzavření směnné smlouvy vázla na nemovitosti č. p. 3 v R. pod pol. C 44 pohledávka Antonína J-a a Josefy J-ové v původní částce 60.000 Kč, po částečném výmazu 30.510 Kč 83 h. Podle usnesení